

NÉMETH ANDRÁS

Elidőzve inasunk szobájában

– Az első kollektivizálás reggelén.

amitől most
percekig kell
ülni csendben

figyel álmost
mást se kelt fel
nap ha tétlen

a tavasztól
várna lángot
meg se látott
hült hamut jól

van a vénség
szenderegghet
szép az élet
és legyen még

Garázs lombirodalmát igazgatva

Hátrébb tolom. Valaha benzineskanna volt
a spórolásos gazdagság meg a szükséges
elővigyázatosság attribútumaként.
Lassacskán hátrébb tolom. Sokkal könnyebb kézzel

rábírni új helyének elfogadására
üresen, mintha tele lenne. Fénytelenül,
de környezetbarátra pucolva várja, majd
valamilyik unokám kidobja. Nemigen

látom én már azt. Motorszufla lélek híján
küldetésvágányát sose vitatnám, sajnálnám
veszteséglistára kerülését. Nem nagy szám

céltalancifrának idomított plüssordas,
filcoroszlán békeszigetén csak szánalmas,
semmi végjátékba belecsöppent lúdtalpas

alabárdosnak éppenhogy elmenő, vénhedt
vasbordájút alakítani, bár az mégse
megvetendő szerep, hiszen megannyi foszló,
rendes tartás nélküli, kinőtt, elkoptatott

gyerekruha, rongyhúsú, a reményt álomma
szelídítő vad meshős között valami
mégis érzékelteti az anyag testének
jellemzilárdságát, a lét kényszerpáncélját.

Jövőképek

– Szír keresztény mártírokhoz.

Lehunyt szemnek is
csak egy fényszegény látványt
nyújt a horizont.

*

Ölbe vehetne
az út védőszent helyett
a golgotámig.

*

Lábnym tűnik el
szelet és port keresve
a végtelenben.

*

Szikla vár durva
arcélét meglágyító
esőkönnyekre.

*

Igazágtalan
hold hoz új estét minden
elmúló napra.

*

Szerencsecsillag
hunyorog dühödten vak
hóhér szemébe.

Nővér köszön el beteg írótól

(Kevés attól
megrendülni,
hány napot szán
neked ég, hisz
a lelkedért
se kapsz időt.
Elég a hit?)

Elengedni
a gyógyuló
kezét, de szó
ha van rá, ki

jut el holmi
szabadkozó
beszédig, ó,
ma nincs semmi

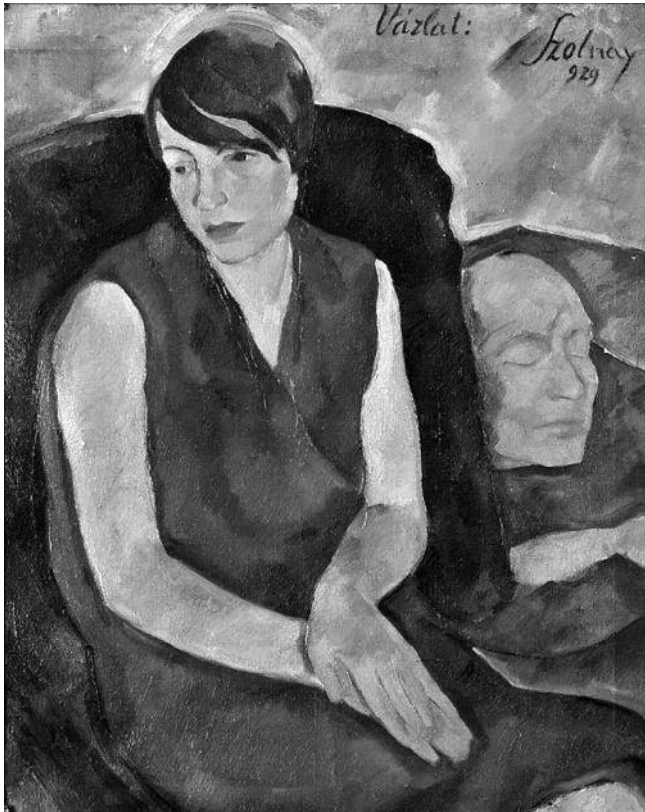
közös téma
nagyablakon
belül, fasor

motyog, méla
nesz ágra fon
szelet, kotor

kinyílt fülbe
levélzenét,
betöltve két
helyet, tűrje

ütem szentje,
ne hordja szét
a hírt, a lét
kevélysége

kijózanít
felépülőt,
mikor sötét
autó visz,
szinte némán,
holttestet, ki,
a kórházból.

Női portré, Beethoven-maszkkal (1929)